

เพ็ญบาย

บทที่ 57

ร่างสูงที่ผลึกประตูห้องพักคนไข้เข้ามาทำให้ฉัตรแก้วรู้สึกอุ่นใจ ขณะชมมองร่างที่นอนหลับอยู่บนเตียงขณะที่เดินมานั่งใกล้ หญิงสาว

“อากัญเป็นอะไรหรือ”

“ไม่รู้ค่ะพี่นะ เมื่อเข้าอยู่ๆ ก็ช็อค หมอให้ยานอนหลับ พอรู้ตัวตื่นขึ้นมาก็เอาแต่ร้องไห้จนต้องให้ยาอีก”

“แล้วไม่พูดอะไรเลยหรือ” เสียงถามขริม

ใบหน้าซีดเซียวเจืออยู่ด้วยความวิตกกังวล “แม่พยายามจะพูดแต่ก็ฟังไม่รู้เรื่อง เวลาแม่อารมณ์ดีถึงจะพูดค่าง่ายๆ ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มโอบไหล่เธออย่างปลอบ

“ใจเย็นๆ เอะ อาจจะไม่มียะไรมาก พรุ่งนี้ก็น่าจะกลับบ้านได้”

สัมผัสที่ห่างหายไปนานทำให้เธอรู้สึกออบอุ่น ขณะชนแทบไม่แตะต้องตัวเธออย่างสนิทสนมคุ้นเคยอย่างที่เคยทำนับแต่เขากลับคืนมาจากป่า ฉัตรแก้วเข้าใจว่าเพราะท่าทีที่ผิดแปลกที่เขาเปลือยแสดงออกมาด้วยความมีเมื่อก่อนหน้านั้น ทำให้ชายหนุ่มละอายใจและพยายามที่จะลืมนั่นเสีย เธอไม่ติดใจอะไรในเรื่องนั้นอีกแล้ว และยังคงการให้ความอบอุ่นสัมพันธ์ในฉันทันองที่เคยสนิทสนมแนบแน่นในอดีตกลับคืนมา แต่ว่าชายหนุ่มกลับเคร่งขริมห่างเหินในครั้งนี้ เมื่อมีอู่จนถึงเธอเข้าไปหา เธอก็โอนอ่อนลงซบกับอวกกว้างโดยไม่ขัดขืน

มือที่แข็งแรงจับศีรษะเธอกดลงกับอก ฉัตรแก้วไม่เห็นสีหน้าดีมต่ำของอีกฝ่าย เธอเพียงได้ยินเสียงหัวใจในอวกกว้างเต้นตุบๆ นานจนเธอต้องเป็นฝ่ายขยับตัวผละออก

ขณะชนกลบเคลื่อนสีหน้า มองเธอด้วยสายตาคาลัยพี่ชายใจดีที่ไร้สิ่งใดแอบแฝง “พักผ่อนซะบ้างซิ หน้าซีดเซียว ประเดี๋ยวก็ต้องนอนเตียงคนไข้อีกคนหนึ่งหรือ”

“แก้วไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ เป็นหวงแต่แม่เท่านั้น”

ชายหนุ่มเงยไปเหมือนถูกความคิดครอบงำ แต่แล้วจู่ๆ ก็ถามว่า

“ตอนที่อยู่ภูเกิด พ่อกับอากัญคงจะมีความสุขกันมากใช่ไหม”

“เหมือนกับคู่สมรสใหม่ไปฮันนีมูนเลยละค่ะ”

“แก้วก็เลยเป็นไกด์นำเที่ยวซิท่า”

“ใช่ค่ะ” เธอยิ้มเศร้า “แก้วตั้งใจที่ตอนนั้นโดดเรียน เข้าชั้นก็ออกจากหอพักมาที่โรงแรม ทานอาหารด้วยกันทุกมื้อ ได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลา ไม่นึกมาก่อนว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้าย.....”

“ถึงอย่างไรพ่อก็มีเวลาที่ดีก่อนจะ...ตาย... จริงไหม”

เสียงพูดขริมๆ คล้ายปลุกปลอบใจตนเอง ฉัตรแก้วพยักหน้า

“เขามีความสุขกันมาก เป็นครั้งแรกที่เขาวางงานกันได้จริงๆ” เธอพูดพลางมองเขายิ้มๆ “เป็นเพราะพี่นะด้วย คุณพ่อก็เลยมีโอกาสได้หาความสุขก่อนจะเสียชีวิต”

ชายหนุ่มพึมพำว่า “โรคมะเร็ง ถึงอย่างไรก็ยากจะรักษาให้หาย ยิ่งนานไปก็ยิ่งจะทรมาณ”

ฉัตรแก้วกลับเห็นว่าบิดาเลี้ยงจากไปเร็วกว่าเวลาสมควรแต่ไม่ได้พูดออกมาให้เขาสะเทือนใจ

“แล้วที่พินัยกรรมออกมาในรูปแบบนั้น แก้วรู้มาก่อนหรือเปล่า”

พินัยกรรมอีกแล้ว...! หญิงสาวคิดอย่างเบื่อหน่าย พูดอ่อยๆ “แก้วไม่รู้หรอกค่ะ ยังงอยู่เลยว่าคุณพ่อยกทุกอย่างให้แก้วทำไม”

เป็นฝีมือแม่เลี้ยงของเขา...! ขณะชนไม่ได้พูดออกมา...

“แก้วจำได้ไหมว่าช่วงนั้นทั้งสองคนพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง”

หญิงสาวส่ายหน้า คล้ายขณะชนได้เคยถามคำถามนี้มาก่อนแล้ว เมื่อครั้งที่อุบัติเหตุเพิ่งผ่านไป

“แก้วนึกอะไรไม่ออกเลย”

“บุญแจตุ๋นริภัยของคุณพ่อหายไป แก้วเคยสงสัยไหมว่ามีอะไรอยู่ข้างในนั้นบ้าง”

“นายศบอกว่าไม่มีอะไรสำคัญเพราะว่าเอกสารทางกฎหมาย อย่างเช่นสัญญาต่างๆ อยู่ที่นายศทั้งหมด อาจจะมีเครื่องประดับราคาแพงๆ พระเครื่องที่หายาก แต่ว่าทิ้งไว้ในตู้นั้นก็ไม่ใช่เสียหาย และจะใช้อำนาจศาลสั่งให้เจาะเปิดตู้ได้ก็ต่อเมื่อแก้วอายุสี่สิบห้าปีแล้วเท่านั้น”

“ใครบอก...! ที่ทนายความยืนยันอย่างนั้นเพราะกลัวว่าจะพบอะไรที่ขัดกับผลประโยชน์ของเขาต่างหาก” ชายหนุ่มกระแทกเสียงกลับมาเป็นคู่อริกับคนที่เขาเพิ่งจะหันมาไม่ตรีด้วย เขาเคยร้องต่อศาลขอสิทธิเปิดตู้ริภัยของบิดาและมารดาเลี้ยง แต่ยังคงอยู่ในฐานะผู้ดูแลผลประโยชน์ของคุณกัญญาคัดค้านเต็มที่ จนบัดนี้จึงยังไม่มีใครเข้าไปแตะต้อง

“พีเนะคิดว่าจะพบอะไรหรือคะ”

“ถ้าแก้วอยากรู้ว่าในตู้นั้นมีอะไร ก็ต้องช่วยพีหาบุญแจซี”

“แก้วจะไปหาจากที่ไหน”

“อากัญญาอาจจะเก็บไว้ที่ไหนสักแห่ง”

หญิงสาวสายหน้า “แก้วไม่เคยรู้เรื่องอะไรของแม่เลย”

ชายหนุ่มเงยบ ริมฝีปากขบขันมองดวงตาใสของ “น้องสาว” นานมาแล้วที่บุษราคัมบอกเขา เรื่องที่คุณชนกบอกกับเธอ

‘...ผมจะทำพินัยกรรมชิ้นใหม่ มันจะมีผลหักล้างกับพินัยกรรมฉบับนี้ที่ยกทุกอย่างให้ฉัตรแก้ว...’

คุณชนกทำพินัยกรรม ที่ว่านั้นหรือยัง หากว่าทำแล้ว มันอยู่ที่ไหน.....

คำแล้วเมื่อฉัตรแก้วปลื้มตัวกลับมาบ้าน รู้สึกมีนงงและเงยบ เหนงาจนต้องเข้ามานั่งซุ่มอยู่ในห้องของมารดา เมื่อตอนบ่ายนี้เองเมื่อพยาบาลเข้ามาเช็ดตัวทำความสะอาด เธอได้เห็นรอยข้ำที่ต้นแขนและลำคอของคุณกัญญา “รอยพวกนี้มาจากไหน” ฉัตรแก้วได้แต่สรุปว่า มันเกิดขึ้นในช่วงที่ทุกคนตกอกตกใจ หลายมือช่วยกันย้ายคุณกัญญาขึ้นรถมาโรงพยาบาล

เธอหยิบอัลบั้มรูปที่ตกอยู่หน้าเตียงขึ้น แล้วก็เห็นว่าภาพในกรอบที่เคยตั้งอยู่ล้มราบ เธอจับมันตั้งขึ้น ถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า

อีกครู่หนึ่งหญิงสาวก็ลุกขึ้นเดินจะออกจากห้อง แต่ว่าบางสิ่งบางอย่างที่แวบเข้ามาในความคิดทำให้เธอต้องหยุดชะงักหันกลับมามอง

ภาพในกรอบและในอัลบั้มเป็นภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งทั้งสามอยู่ด้วยกันเป็นครั้งสุดท้ายที่ภูเกิด ชนะชนไม่เคยเห็นมันมาก่อน น่าแปลกที่ในวันนี้พี่ชายเกิดจะมาตั้งคำถามถึงแต่เรื่องของเหตุการณ์ครั้งนั้น...

หรือว่ามันจะเป็นเพียงเหตุบังเอิญ...

คุณกัญญาถูกพากลับมาอยู่บ้าน แม้ร่างกายแข็งแรงขึ้น แต่ท่าทางทรมานทราย ขณะที่พยายามจะยึดแขนลูกสาวไว้พลางส่งเสียงพูดที่ไม่อาจเข้าใจได้ทำให้ฉัตรแก้วหนักใจ หลังจากที่พยายามจะเดาคำพูดของอีกฝ่ายแล้วไม่สำเร็จ ฉัตรแก้วก็ต้องแข็งใจผละจาก

“ให้แม่นอนพักดีกว่า”

พอชนะชนถามถึงเมื่อพบกันในที่ทำงาน เธอก็เล่าอย่างอัดอั้นตันใจ ชายหนุ่มนั่งมองด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ฟังไม่ออกเลยหรือว่าอากัญญาจะพูดอะไร”

“ไม่ค่ะ ทุกคนช่วยกันเดา แต่ว่ายิ่งแม่ตื่นตื่นเสียงก็ยิ่งเพี้ยน ถ้าไม่ตื่นตื่นแม่จะพูดได้ชัดกว่า เวลานั้นคงจะฟังกันรู้เรื่องขึ้นมาบ้าง ตอนนี้อากัญญาให้พักเลยต้องให้ยากล่อมประสาทยู่ตลอดเวลา”

คิ้วเข้มขมวดมุ่นตึงเครียด

ในเวลาบ่าย พิศาดูจุดลากเธอกลับมาที่ห้องทำงานของชายหนุ่มอีกครั้ง ถือสิทธิ์เคาะประตูครั้งเดียวก็เปิดเข้าไปแล้วก็ต้องชะงักเมื่อพบบุษราคัมนั่งสีหน้าเครียดอยู่ใกล้ๆ เจ้าของห้อง

สีหน้าของชายหนุ่มคล้ายจะเครียดซึ่งขึ้นจูบเมื่อถูกขัดจังหวะ โดยไม่รู้ตัว หากแล้วก็กลบเกลื่อนอย่างรวดเร็ว

“อ้าว สองสาว มีอะไรกันจ๊ะ”

“หนูตามมาทวงสัญญาที่พี่นะบอกว่าจะพาไปทานข้าวค่ะ” พิศดาพูดอย่างร่าเริง “ถ้าไม่รีบมาตัดกตอนนี้ ประเดี๋ยวพอเลิกงานพี่นะก็หายตัวอีก สัญญาแล้วไม่ทำตามนี่บาปนะคะ”

บุษราคัมขยับตัวเหมือนหมดธุระ ชะงักเมื่อพิศดาถามเสียงใส “ไปด้วยกันไหมคะพี่บุษ ทานข้าวด้วยกันสักมื้อ”

“ไม่ละคะ ตามสบายเถอะ” สาวใหญ่ตอบเสียงแปร่ง

“แหม หนูดาไม่เคยทานข้าวกับพี่บุษเลย” อีกฝ่ายออกอ้อน

“ไว้วันหลังก็แล้วกันคะ” สาวใหญ่ผินยิ้ม เก็บเอกสารที่วางอยู่ข้างหน้ากลับมาใส่แฟ้ม พอเธอเอื้อมมือไปที่สิ่งหนึ่งก็ต้องชะงัก เพราะพิศดาคว้ามาดูเสียก่อน

“นี่พาสปอร์ตของพี่นะหรือคะ”

สีหน้าของสาวใหญ่ที่เหลือบมองชนะชนทันที มีอะไรบางอย่างที่ทำให้ฉัตรแก้วแปลกใจ ชายหนุ่มตอบเสียงขรัม

“ใช่ ของพี่เอง พี่กำลังจะเดินทาง คุณบุษจะทำเรื่องขอวีซ่าให้”

“จะไปไหนคะ ไปนานเท่าไร” ถามเสียงใสพลาถพลิกหน้าหนังสือเดินทางขึ้นจะดู แต่มีรูปลสวยของชนะชนเอื้อมมาดึงกลับไปเสียก่อน

“คุณบุษมีธุระอื่นก็เชิญเถอะ” เขาหันไปส่งหนังสือเดินทางให้ และเธอก็รับไปทันทีโดยไม่พูดอะไร ชายหนุ่มหันมาตอบว่า “พี่ต้องไปพบลูกค้าเกี่ยวกับเอาออร์เดอร์ใหญ่ๆ ช่วงที่พี่ไม่อยู่งานหายไประยะเลย”

“ขอหนูดาไปด้วยคน” เธอรีบเร้า

บุษราคัมลุกขึ้น ท่าที่เย็นชาทำให้ฉัตรแก้วไม่สบายใจ เข้าใจมานานแล้วว่าฝ่ายนั้นรักพี่ชายคนนี้แล้วจู้จู้ พิศดาก็เข้ามาแทรก “เอาไว้โอกาสหน้าเถอะ คราวนี้เรื่องมันเร่งด่วน ถ้าพี่ดูแลไม่ดีหนูดาจะไม่สนุก”

“คราวหน้าพี่นะต้องพาหนูดาไปด้วยจริงๆ นะคะ”

“จริงซี” ชนะชนยิ้มท้งๆ ที่ใบหน้าขรัมแฝงความตึงเครียด

เขามองฉัตรแก้วที่เดินมานั่งแทนที่สาวใหญ่ที่เพิ่งจะลุกจากไป

“วันนี้ว่างหรือน้องสาว พระเอกไปไหนถึงจะไปกับพี่”

“วันนี้คุณเสกติดธุระค่ะ มีนัดทานอาหารค่ำกับท่านรัฐมนตรีอะไรก็ไม่ทราบ”

“คุณเสกคนนี่ วันๆ เจอแต่คนใหญ่คนโต มินาซี แก้วถึงไม่สนใจหนุ่มอื่นเลย”

“แหม ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ”

“ยุทธานटकปกป้องแล้ว”

“พี่ยุทรมีสาวมาชอบ แล้วก็พบคนใหญ่คนโตทุกวันเหมือนกัน แต่ว่าพี่ยุทรออยู่ในฐานะลูกจ้างติดสอยห้อยตาม ไม่เหมือนคุณเสก”

“นั่นซี พี่ถึงได้บอกว่ายุทธานटकปกป้องแล้วไงล่ะ” ชายหนุ่มเจือรอยยิ้มอยู่ที่มุมปาก ทว่าประกายตาเครียดขรัมคมวับราวกับจะเชือดเฉือนใครสักคน “ไม่มีใครสู้คุณเสกได้หรอกจริงไหม”

ฉัตรแก้วได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

เวลาที่อยู่ด้วยกัน แม้ชนะชนยิ้มแยมพูดคุย แต่สีหน้าเครียดซึ่งปรากฏให้เห็นในยามเปลือ แม้มันจะเป็นภาพที่เจนนตาในระยะหลังๆ นี้ ซึ่งฉัตรแก้วเข้าใจว่าเป็นเพราะสาเหตุจากงาน แต่บางครั้งประกายตาสะท้อนวามมองมาทำให้เธอต้องหลบราวกับเด็กที่ทำผิด สงสัยและใจเสียวว่าชนะชนไม่พอใจอะไรเธอ.....

“เรื่องพี่ป้องกระมัง หรือว่าเรื่องคุณเสก...” เธอคิดอย่างเศร้าใจ

ในระหว่างนั้น เสกสิทธิ์มาพาเธอออกไปข้างแต่ฉัตรแก้วก็ไม่วายจะหงอยเหงา รู้สึกมากขึ้นทุกทีในความแตกต่างทุกๆ ด้านระหว่างเธอและชายผู้เป็นคู่หม้าย เสกสิทธิ์เป็นนักธุรกิจที่เฉียบแหลม เป็นหนุ่ม

สังคมที่แคล้วคล่องสิ้นไหลรสนิมสูง ผู้คนที่รายล้อมก็ล้วนแต่คล้ายคลึงกับเขา จัตรีแก้วรู้สึกถึงความพยายามที่หนุ่มใหญ่จะดึงเธอเข้าไปสู่โลกของเขา แต่ว่าเธอยังตามไม่ทันแล้วยังทิ้งระยะห่างไกล

ในความเงียบเหงา เธอโทรศัพท์ไปฝากข้อความถึงปองพลหลายครั้งแต่ไม่มีการติดต่อกลับมา ปลอຍให้เธอหวังหาว่าเขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง ในช่วงเวลาที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า จัตรีแก้วสงสัยบ่อยๆ ตามคำพูดโน้มน้าวของคนรอบข้าง ว่าปองพลจะเป็นฝ่ายคนร้ายจริง ๆ ที่ซ่อนแผนลึกลับอันจะนำภัยอันตรายมาให้ในวันหนึ่งข้างหน้า.....

ในไม่กี่วันต่อมา พิศดา ก็ไปส่งชนะชนที่สนามบิน

นายแพทย์สั่งลดยากลุ่มประสาทคุณกัญญาลง จัตรีแก้วขลุกอยู่กับมารดาเมื่อพิศดา กลับจากสนามบินแวะมาหา “มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง” เพื่อนสาวกระซิบคิกคักลวงหน้ามาก่อนทางโทรศัพท์มือถือ

พิศดา รอนลงจากรถแท็กซี่ วิ่งเข้ามาหาด้วยสีหน้าเบิกบาน ยกมือไหว้ทักทายคุณกัญญาโดยไม่สนใจว่าเธอจะรับรู้หรือไม่ ก่อนจะยื่นหน้ากระซิบบอกจัตรีแก้วว่า

“แก้ว พี่นะจูบลานูดาด้วย”

“ฮ้า...เธอ” หญิงสาวทำตาโตมองเพื่อน “จูบตรงไหน”

ผิวหน้าของพิศดาเรื่อแดงสดใส “ตรงนี้” เธอชี้ที่ริมฝีปาก

“ฮู้ยย... แล้วไม่อายคนอื่นหรือ”

“ไม่มีใครนอกจากคนขับรถ แต่พี่นะให้เขาลงไปยกกระเป๋าไม่ได้ นั่งอยู่ในรถด้วย” เธอเล่าด้วยสีหน้าสดใส “นูดาไม่ได้เข้าไปส่งข้างใน พี่นะบอกว่าไม่อยากให้นูดาเดินออกมาคนเดียวก็เลยให้ส่งอยู่ในรถตรงประตูเข้าอาคาร”

จัตรีแก้วถอนใจเมื่อนึกตามถึงฉากอำลา “นูดาถือแฮปปี้ไปเลยละชิ สังสัยคืนนี้จะนอนไม่หลับละมั้ง”

“โห จูบแรกในชีวิตเลยละเนี่ย แล้วยังเป็นจูบของคนที่เรารักที่สุดอีกด้วย” อีกฝ่ายพูดพลางหัวเราะคิกคักขวยเขิน “นูดาหมดแรงเลย แทบจะละลายอยู่ตรงนั้น”

“เข้าใจ เข้าใจ” จัตรีแก้วจับมือเพื่อนสาว

พอพูดถึง “จูบของคนที่เรารัก” เธอก็นึกถึงใครบางคนที่มีริมน้ำในไร่ยามใกล้ค่ำ จำได้ว่าความรู้สึกนั้นดีมด่ำลึกลึกเพียงใด ตอนนั้นเธอเองก็แทบจะละลายเหมือนกัน

เธอยิ้มเศร้า “แล้วพี่นะจะกลับเมื่อไหร่”

“เห็นว่าจะไปอาทิตย์นึง”

“แล้วรอไหวไหมนี่ อาทิตย์นึงตั้งเจ็ดวัน”

“นั่นซิ” พิศดาหัวเราะคิก “อยากให้พี่นะกลับมาพรุ่งนี้จิงเลย”

“แล้วก็จะเอาเวลาคัมคิสอีกละชิ”

เพื่อนสาวหัวเราะผิวหน้าแดงเรื่อ จัตรีแก้วเองก็พลอยเบิกบานไปด้วย เธอหยุดหัวเราะเมื่อหันไปเห็นท่าที่แปลกๆ ของมารดาผู้ซึ่งนั่งนิ่งตั้งใจฟัง

“ใคร...ใคร...” คุณกัญญาส่งเสียง

หญิงสาวหันมาโอบกอดไว้ “นูดา ยังไงล่ะคะ แม่ก็”

“ไม่ใช่... ใคร... พูดถึงใคร...”

“พูดถึงใคร” ลูกสาวทวนคำ หนักใจกับท่าที่คล้ายพลุ่งพล่านขึ้นของอีกฝ่าย

“นูดา พูดถึง ‘พี่นะ’ ค่ะ คุณป้า”

“อ้อ ค่ะแม่ เราคุยกันเรื่องพี่นะ”

“ชนะนะ... ชนะนะ...” สีหน้าของหญิงพิการแตกตื่นขึ้นอีกครั้ง และแล้วก็พรั่งพรูน้ำเสียงขาดๆ หายๆ ที่ไม่มีใครเคยฟังออก

อีกครู่หนึ่ง อาการเกร็งกระตุกก็เกิดขึ้นอีกครั้งในท่ามกลางเสียงหวีดอุทานตกอกตกใจของหญิงสาวทั้งสอง.....